

Arrest

nr. 135 196 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2014.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 november 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 23 april 2014 ter kennis wordt gebracht, betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Tevens op 24 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster op 23 april 2014 ter kennis wordt gebracht, betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang ten aanzien van de eerste bestreden beslissing en bij gebreke aan enig ontwikkeld middel ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 10 september 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamer-voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 18 september 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 november 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat het inreisverbod pas werd opgelegd nadat de negatieve beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 werd genomen en dat indien deze laatste beslissing positief zou zijn geweest het inreisverbod “geen reden van bestaan zou hebben”. Wanneer haar verzoekschrift geen specifieke “motivering” bevat aangaande het inreisverbod, maakt dit nog niet dat het beroep zomaar van tafel kan worden geveegd voor wat deze beslissing betreft. De verwerende partij verwijst naar haar nota.”*

2.5. Waar verzoekster stelt dat de vaststelling dat in het verzoekschrift geen specifieke *“motivering”* aangaande het inreisverbod werd opgenomen, er niet toe leidt dat het beroep van tafel kan worden geveegd voor wat deze beslissing betreft, brengt zij geen enkel element aan ter ondersteuning van deze theorie, zodat dit derhalve een loutere bewering blijft. De Raad dient er daarenboven op te wijzen dat ook niet kan worden ingezien op basis waarvan verzoekster bovenstaande theorie zou kunnen funderen, gelet op de duidelijke bepalingen van artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet die stellen dat het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het gebrek aan enige argumentatie opgenomen in het verzoekschrift ten aanzien van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod leidt wel degelijk – zoals reeds in de beschikking werd aangegeven – tot de onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van het inreisverbod. In de mate dat verzoekster nog tracht aan te tonen dat de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing ertoe leidt dat tevens de tweede bestreden beslissing op onwettige wijze tot

stand is gekomen, en ze dus nog belang zou hebben bij de vaststelling van de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing, merkt de Raad – losstaand van de vaststelling dat dergelijk betoog niet is terug te vinden in het verzoekschrift en derhalve dient te worden beschouwd als een onontvankelijke nieuwe argumentatie – op dat dit betoog niet kan worden aangenomen. Waar verzoekster van oordeel is dat het inreisverbod geen reden tot bestaan zou hebben, indien de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet positief zou zijn beantwoord, kan de Raad wat dit betreft enkel opmerken dat in casu de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet positief werd beantwoord, doch wel degelijk onontvankelijk werd verklaard. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing zou worden vernietigd komt verzoekster opnieuw terecht in de situatie van een hangende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wat geen invloed heeft op haar verblijfssituatie, waarbij ze onderhevig is aan een definitief inreisverbod. In die situatie kan verweerder niet anders dan opnieuw vaststellen dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet) en dat haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met andere woorden, de vernietiging van de eerste bestreden beslissing zou er niet toe leiden dat tevens het inreisverbod met enige onwettigheid is behept of dat verzoekster zich in een situatie zou bevinden die onverenigbaar is met het afgeleverde inreisverbod. Gelet op bovenstaande, brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan reeds in de beschikking werd gesteld, namelijk dat verzoekster geen middel heeft ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing en dat – wegens het bestaan een definitief inreisverbod – het wettelijk vereiste belang ontbreekt bij het beroep tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA